

Partijgenoten.

Gister zette ik wat eerste woorden op papier die ik aan het begin van deze ledenraad aan u wilde richten. Over het buitenland. Over hoe de conflicten rondom Europa ons raken. Over een vluchtelingenstroom die onze tolerantie op de proef stelt. Over hoe oorlogen die daar worden uitgevochten ook hier spanningen veroorzaken. Over fanatici die met Isis vlaggen in Nederlandse steden demonstreren. Over wat dat van ons vraagt

En toen kwamen de berichten binnen uit Frankrijk. Er werd niet gedemonstreerd in Parijs, er werd vermoord. Gruwelijk vermoord.

De gebeurtenissen vannacht zijn nog maar nauwelijks bevatten. We rouwen om de slachtoffers en leven intens mee met al diegenen die nu nog in angst over het lot van de vele gewonden verkeren. We staan nu allen schouder aan schouder met de Fransen en zeggen ze alle steun toe die nodig is.

De gruwelijke terreur van gister was doelgericht. Op mensen die aan het eind van een werkweek in in Parijse cafe's, theaters en sportstadions in vrijheid en saamhorigheid van het leven genoten. Dit waren aanslagen op onze manier van leven. Op de Franse waarden van vrijheid gelijkheid en broederschap. Dat zijn ook onze waarden. Die zijn vannacht onder vuur genomen.

Dat stelt ons op de proef. Het stelt de autoriteiten op de proef, om de daders te pakken en nieuwe aanslagen te voorkomen;

Maar het stelt vooral onze samenleving op de proef. Onze vrije en democratische samenleving is kwetsbaar. Dat bleek gister op verschrikkelijke wijze.

Wees niet bang zeggen we vandaag ook weer tegen elkaar. Dat is goed. Maar de realiteit is dat velen van ons, misschien wel bijna iedereen, wel bang is. En boos. Razend.

Maar die angst en de woede mag ons niet verlammen. Nu komt het erop aan. Begrippen als verbondenheid en solidariteit krijgen pas echt betekenis als ze getest worden. Als we ondanks onze angst en ondanks onze woede erin slagen ze hoog te houden. En na te leven. En dat is nu partijgenoten.

Want er wordt veel van ons gevraagd. Parijs dreigt wij weer tegenover zij te zetten. Het is precies wat de terroristen willen; de verdelers groter maken, de verbinders zwakker.

En let wel. Er is wel degelijk sprake van een wij en een zij. Maar niet een wij zij langs religieuze of etnische lijnen zoals de extremisten die schetsen. Nee wij, dat zijn wij. Die Tolerantie, vrijheid, gelijkwaardigheid, democratie koesteren. Waarden waar je voor kunt kiezen. Waar je bij kunt horen. Ongeacht de god je aanbidt, ongeacht de kleur van je huid, ongeacht waar je wieg stond. En zij, dat zijn zij die onze vrijheid verachten, haar haten en haar willen bestrijden met geweld. Wij zijn met veel. En zij zijn met weinig. Maar dat is niet genoeg. Zij moeten kleiner worden. En wij groter. Sterker. Zelfbewuster. Vastberadener

Tussen alle ongerustheid en angst die we op dit moment voelen moeten we nu weer op zoek naar kracht. Naar zelfbewustzijn. En naar vastberadenheid. En die gaan we hervinden.

Want onze zachte waarden van tolerantie, gelijkheid en vrijheid zijn in al haar kwetsbaarheid ook oersterk. Sterker dan de haat van extremisten. Sterker dan de kogels van terroristen. Dat weten wij. En dat weten zij.

Die wetenschap maakt hen wanhopig en gewelddadig.

En het maakt ons vastberaden de daders en handlangers te vinden en te straffen. En vastberaden om ons niet uit elkaar te laten spelen. Om trots te zijn op wie wij zijn en hoe wij leven. Om geen centimeter te wijken voor terreur. Samen zijn wij een.